

Για να κάνω έναν πρόλογο της συγκεκριμένης κριτικής θα ομολογήσω πως μετά από τα λίγα χρόνια που γράφω έχω χάσει κατά πολύ τον ενθουσιασμό και την όρεξη που είχα προ τριετίας. Λίγο η βαρεμάρα, λίγο η έλλειψη χρόνου, αλλά και φυσικά η εμπειρία που αποκτά με τον καιρό το αυτί και συνεπάγεται τον μουσικό κορεσμό, κόβουν «πόντους» από την όρεξη για γράψιμο. Λίγες μέρες πριν τούτες οι σειρές πάρουν σάρκα και οστά, υπέπεσε στην αντίληψή μου ένας σχεδόν παρωδιακός τίτλος, συνοδευόμενος από ένα παράξενο εξώφυλλο ενός γιγαντιαίου γυμνοσάλιαγκα να απειλεί με κατάποση την ανθρωπότητα και μια διθυραμβική κριτική. Για να κλείσει η παράγραφος θα πω απλά ότι το ακούω με το repeat στην ρύθμιση «κατά ριπάς», αδιαφορώντας για το πρόβλημα του αριστερού μου αυτιού που κοντεύει να κουφαθεί. Και απλά σκέφτηκα όπως παλιότερα. «Πρέπει να γράψω γι' αυτό! Πρέπει να μαθευτεί από τον κόσμο!». Στο προκείμενο τώρα.

Διαγαλαξιακοί τιτάνιοι γυμνοσάλιαγκες μας επιτίθενται! Η ανθρωπότητα διατρέχει τον μεγαλύτερο κίνδυνο από την απαρχή της δημιουργίας της, ενώ όλη η ζωή τρέμει την παρουσία του Μεγάλου Πατέρα Mollusca και των ακολούθων του που φάχνουν να ρουφήξουν κάθε μορφή ζωής για μεσημεριανό. Όχι δεν είναι το Starship Troopers, είναι η νέα DIY υπερπαραγωγή που ακούει στο επικό όνομα "Gastronomicon". Η συνέχεια της b-movie-κής μυθολογίας των Βρετανών Slugdge έρχεται για το νέο, δεύτερο επεισόδιο σε μια death metal στιχουργική πανδαισία για τους φίλους των monster movies, χωρίς τετριμμένες δήθεν σοβαροφάνειες ή gore αισθητικές που έχουν υιοθετηθεί από ουκ ολίγα συγκροτήματα της σκηνής. Στην αρχή με προδιέθεσε για μια απλή παρωδία του "Necronomicon" μιας και ορισμένοι τίτλοι των τραγουδιών μοιάζουν με κάποιους πασιγνωστούς. Τα "Dark Side of The Shroom", "The Sound of Mucus" και φυσικά το ομώνυμο, με έκαναν να νομίζω πως θα ακούσω κάτι ανέμπνευστα χαζό αλλά στο play ξεχύθηκε η γλίτσα των γυμνοσαλιάγκων και αιωρήθηκαν στο δωμάτιο υπό απίστευτους ήχους ακραίας μουσικής.

Η τεχνοτροπία όλου του “Gastronomicon” μπορεί ίσως να περιγραφεί ως blackened death metal, αλλά το εύρος της απλώνεται σε πολύ μεγαλύτερο φάσμα. Το θέμα και η επιτυχία όμως του δίσκου δεν είναι η τρομερή ποικιλομορφία του. Ούτε το εύρος των μουσικών τάσεων που εκτείνονται από κλασικές black φόρμες με blast beats και τσιρίδες έως groove-αριστά djent στοιχεία. Ούτε οι επικές στιγμές καθαρών φωνητικών που φτάνουν σε progressive θέματα αριστοτεχνικών παιξιμάτων. Ούτε οι επιρροές παλιών Mastodon, η προσέγγιση στην προοδευτική μουσική που είχαν οι Αυστραλοί Alchemist, ή η αισθητική προσέγγιση στο Symbolic των Death, που μοιάζουν να έχουν αφομοιωθεί με τον καλύτερο τρόπο. Φυσικά, όλα τα παραπάνω αποτελούν από μόνα τους προσόντα του δίσκου και στοιχεία άξια ακρόασης. Όπως το βασικό riff του “The Sound of Mucus” με την Tesseract αισθητική του, ή το κλείσιμο του “Invertahate” με το groove Meshuggah θέμα του. Ή το riff του “Pax Aranea” που μυρίζει “Perennial Quest” και το αρχικό «κοπανιστό» θέμα του “Slimewave Zero”. Ή, ή, ή και πάει λέγοντας...

Το θέμα είναι ότι έχουν καταφέρει να συνθέσουν μουσική τόσο μελετημένη που φαίνεται πως είτε είναι ιδιοφυΐες, είτε ξεπατώθηκαν πάνω σε τετράδια και κιθάρες μέχρι να βγάλουν ένα τέτοιο αποτέλεσμα. Κάθε μελωδία έχει τον χαρακτήρα της και αναπτύσσεται με πρότυπα κλασικής μουσικής ανά μέρη, όπως θα παρατηρήσετε στην εισαγωγή του δίσκου και στο ομώνυμο κομμάτι. Το ένα μοιάζει ως φυσική συνέχεια του άλλου εν μέσω τεταμένης ατμόσφαιρας που δημιουργούν με έντονα riff, διπλά φωνητικά και μια γενικά κορυφαία έμπνευση που τρέχει σαν νεράκι. Αν είστε οπαδός των παραπάνω σκηνών δεν υπάρχει περίπτωση να μην πιάσετε τον εαυτό σας να μονολογεί ένα «τι έχουν φτιάξει ρε αυτοί;» ή ένα «ρε φίλε, τι δίσκος!» ή οποιοδήποτε άλλο επιφώνημα θαυμασμού. Θα κοπανηθείτε, θα γουστάρετε και αν βρείτε τους στίχους θα το διασκεδάσετε όσο με κανέναν άλλο δίσκο τα τελευταία χρόνια.

Αφού μιλάμε για στίχους πρέπει να σας κάνω ένα τρέιλερ για την ιστορία που έχουν συλλάβει. Το μαγικό βιβλίο “Gastronomicon” ξυπνάει τους netherslugs για να πάρουν πίσω ό,τι τους ανήκει από την αδηφάγα και αλαζονική ανθρωπότητα που τόσα χρόνια ως απλοί, μικρούληδες γυμνοσάλιαγκες αποτελούσαν ένα υποτιμημένο είδος. Η αφύπνιση του Mollusca, του Lord Bothris και άλλων υπερ-γυμνοσαλιάγκων φέρνει τρόπο σε όλους. Στο πρώτο επεισόδιο, Born In Slime, υπήρχαν όπλα αλατιού που χρησιμοποιούσαν οι στρατιές των ανθρώπων, αλλά πλέον η υπεροπλία των γιγάντων είναι αδιαμφισβήτητη (γεγονός: αν ρίξετε αλάτι σε σαλιγκάρι ή γυμνοσάλιαγκα αφρίζει και απλά εξαφανίζεται, αφήνοντας μόνο ένα υγρό ίχνος). Η λυρικότητα των στίχων και ο τρόπος που έχει αποδοθεί η ιστορία είναι ένα μεγάλο προσόν του δίσκου. Μπορεί σε μια, δυο περιπτώσεις τραγουδιών να υποπίπτουν σε ορισμένες κοινοτοπίες, αλλά στην πλειονότητά τους κρατούν υψηλό για το είδος τους επίπεδο, παρά το φαινομενικά παρωδιακό περιεχόμενο. Ο τρόπος αφήγησης παίζει πάντα καθοριστικό ρόλο σε μια ιστορία. Φανταστείτε για παράδειγμα πόσο μάπα θα ήταν η Οδύσσεια του Ομήρου αν είχε γραφτεί από σύγχρονο τραγουδοποιό για να ειπωθεί από τον Κιάμο. «Θα μου φαν το γυναικάκι, αν δεν φτάσω στην Ιθάκη» και δώσ’ του τα γαρύφαλλα από κάτω.

Σε πολλούς ίσως φαντάζει κωμικό ή γελοίο αλλά είναι μια ιστορία που από όσο διαβάζω παντού εκθειάζεται, αποδίδοντας στο Gastronomicon τον τίτλο του διασκεδαστικότερου death metal άλμπουμ. Αλλωστε και η δικιά μας μυθολογία έχει αλλόκοτα πλάσματα και υπερήρωες στις τάξεις της. Σκύλες, Χάρυβδες, Λερναίες Ύδρες, τεράστια τρικέφαλα σκυλιά, γιγάντια ερπετά και πάει λέγοντας. Πάρτε τώρα και τον συμπαντικό γυμνοσάλιαγκα να γουστάρετε.

Πρέπει επίσης να αναφέρω πως προσπαθώ να το βρω σε φυσική μορφή αλλά είναι μάλλον απίθανο μιας και η DIY παραγωγή των δυο Βρετανών δεν έχει προχωρήσει σε εκδόσεις CD, βινυλίων κτλ. Τουλάχιστον ανακουφιστικό είναι το γεγονός ότι το συγκρότημα το προσφέρει δωρεάν από την σελίδα της στο bandcamp (<http://sludgde.bandcamp.com/>) μαζί με τους στίχους. Κρίμα βέβαια να μην τους επιβραβεύσετε με το κατιτίς.

Με άλλα λόγια βρίσκω την δεύτερη δισκογραφική απόπειρα των Sludgde ως την απόδειξη πως πλέον η τεχνολογία μπορεί να δώσει την ευκαιρία σε κάθε ταλαντούχο καλλιτέχνη, κυρίως ερασιτέχνη, να αναδείξει τις ιδέες του και να κατατροπώσει τους υπερόπτες επαγγελματίες που έχουν την βοήθεια των εταιριών, αλλά πολύ θα ζήλευαν τέτοιες εμπνεύσεις. Αυτό είναι και το μειονέκτημα τέτοιων δουλειών. Δεν λαμβάνουν υποστήριξη από περιοδικά και sites που ασχολούνται με μουσική, αν και σιγά, σιγά το σκηνικό αλλάζει. Κάτι ανάλογο έγινε πριν καιρό με τον Cloudkicker, ο οποίος μάλιστα έφτασε σε σημείο να περιοδεύσει με καταξιωμένους καλλιτέχνες μετά από την τεράστια αποδοχή του κοινού μέσω κοινωνικής δικτύωσης. Έχει και τα καλά της.

Το “Gastronomicon” τελικά εν μέσω υψηλού ανταγωνισμού βρίσκεται στην κορυφή της ακραίας μουσικής για το 2014, κάτι που δύσκολα θα χάσει μέχρι τον Δεκέμβρη. Δημιουργώ τεράστιες προσδοκίες και κάποιοι ίσως απογοητευτούν σε περίπτωση που δεν βρουν όσα αναφέρω παραπάνω. Υπερβάλλω, αλλά πάντα μου άρεσε να το κάνω. Ειδικά όταν αξίζει.

Κείμενο: Βασίλης Μπακογιάννης